

Berényi Klára

Januári jambusok

A szél ma sem hozott, hiába fújt,
se enyhülést, se szép, csiszolt havat,
fakóbb a lelkem is, csigába bújt,
a szűk beszéd is torkomon akad.
A tél tespedten fordul át alattam,
megújulásra lenne száz okom,
a kulcs sehol, de eggyel több lakat van,
csak azt lesem, hogy hol nem változom.

54

Négy éve

Énekszó lökdös egy hajót,
a kő dörzsöl, a könny ered,
sós vízzel törölöm le a sót,
e tengert úsztam már veled.
A hullámhegy völgyére nőtt,
megráanganak a fellegek,
mint bús lovak a rajt előtt,
ha négy éve nyeretlenek.

La loba

Össze kéne gyűjtenem
éjfélíg a csontokat,
ráéneklek majd az ínt,
rá az összes porcokat.

Váz elé, a földre ülnék,
felkavarva ősi port,
dúdolgatnék a szalagnak
ha ízéről elhajolt.

Folytatnám, míg izom, ideg,
ér és zsír a helyére ül,
majd hallgatnék, a fájdalom
dal nélkül is rákérgesül.

G. István László

Törökország, 2023

Mintha magzat dörömbölne földrengéskor
a lemezek rései közül. Valóra nem vált,
törmelék imák adódnak össze, mikor a
lámpa vörösről zöldre vált, egy fordított
ősz a forgalmas utcán, évszakok
rendjének mutatott hátraarc, egy félreeső
bokorban, aminek nem ártott a rengés,
még ősz van, pedig csak annyi a földre
hulló vörös levél, hogy szőnyegén
elmondhatná napi ötszöri imáját, aki fél
egy születéstől, pedig könnyű,
könnyű a szülés, amikor jön a télre
ősz, az őszre nyár, felhasadt aszfaltokban

az ember, mint a bogár, kezét, lábát
dugdossa ki. Születni kell. A kőporként
a fejre hulló, valóra nem vált imák
nem tesznek senkit össze, a hajon
a barna, szőke, fekete ragyogás
miféle fordított ígéret – a katasztrófa miféle
megifjodás, mi tesz most minket,
mindannyiunkat öregből újszülötté?

Háború és béke

Minden élettől megfosztottat az élők
félelmeivel veszünk körül. A menetelők
ritmusát nem lehet kitörölni. Az árok
szélén elhagyott mobiltelefon. A percnként
befutó üzeneteket csak az ég kvarcos
figyelme nézi. A menetelésben, tompa
basszus, a szirénák és a beszűrődő
madárcsicsergés egyvelegében szemernyi
irgalom. A halott testeket felhalmozzák,
a szemek egymás tetején néznek fölfelé.
Andrej, figyelj, ez itt most más. Nincs
világoskék örökség, a felhők átúszó
hajói senkit sem mentenek. Andrej,
ez más, a szemek és az ég közötti
kapcsolat semminek se az eleje,
semminek se a vége. Az orosz
sztyeppék határtalan közönyén
mindez túlmutat. Törli
az üzenetet? Bebalzsamozza az
élők félelme a holtakat. Semminek
se az eleje, semminek se a
vége. Hozzá lehet szokni,
nem üres szofizmus, hogy
most a háború lett a béke.